

Τὸ Βῆμα

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΤΡΙΣ ΤΙΜΙΩΤΑΤΟΝ

Ἰδιοκτήτης

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ,

P. ΓΑΒΑΛΑΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Εἰς λαοὺς προηγμένους ἠθικῶς καὶ πολιτικῶς ἡ δημοσιογραφία εἶναι τῆς κοινῆς γνώμης ἡ ἀπήχησης· παρ' ἡμῖν ὁμοίως, ὡς καὶ εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑπειρωτικῆς Ἑυρώπης, ἡ δημοσιογραφία δὲν εἶναι τῆς κοινῆς γνώμης ὁ ἑρμηνεὺς, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ δημιουργὸς, διότι ὁ λαὸς ἀναμένει νὰ μορφώσῃ τὴν γνώμην του ἀπὸ τὰ γραφόμενα τῆς ἐφημερίδος, ἣτις ὡς ἐκ τούτου καθίσταται πολλάκις ἐπικίνδυνον ὄπλον εἰς τὰς χεῖρας τοῦ διαχειριζομένου αὐτῆν, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εὐσυνειδήσιας του.

Δὲν εἶναι ὁμοίως διαρκῶς καὶ πάντοτε ἡ λαϊκὴ γνώμη ὑποχείριος τοῦ τύπου, ὡς δὲν εἶναι πάντοτε ὁ λαὸς ὁ ὑποχείριος τῶν δημαγωγῶν.

Δυσκίνητος καὶ ἀδρανοῦσα ἡ λαϊκὴ γνώμη, ἅμα ὡς κατορθωθῆ ν' ἀντιληφθῆ τῶν πραγμάτων, διαφόρως ἀφ' ὅτι τὰ ἀντελαμβάνεται, ἅμα ὑπονομευθῶν ὑπὸ τοῦ τύπου ἢ πῆστις τῆς ἐπὶ τὴν πολιτείαν, ἢ πεποιθήσεις τῆς ἐπὶ τοὺς νόμους, ὁ σεβασμὸς τῆς πρὸς τὰς καθεστηκυίας ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐξουσίας καὶ ἀποπτύσῃ πάντα χαλινὸν, συνέχοντα αὐτὴν καὶ συντρίψῃ διὰ μιᾶς πῆστις τῆς τοῦ γιγαντείου αὐτῆς βραχίονος πάντα τὰ εἰδῶλα οἷς ἐλάτρευσε μέχρι τούδε, τίνος τιτάνος Ἡρακλέους ἀλκὴ δύναται νὰ χαλιναγωγῆσῃ αὐτὴν; τίνος Βριάρεω ἑκατὸν χεῖρες εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ ἐπαναγάγῃσιν εἰς τὴν τροχίαν του τὸ ἐκτροχιασθὲν λαϊκὸν μεγαθήριον;

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς ὁ τύπος ἐκμηδύνεται πρὸ τῆς λαϊκῆς θυέλλης, λίαν δὲ τολμηρὸς, εἰ μὴ παράφρων, θὰ ἐχαρακτηρίζετο ὁ δημοσιογράφος ἐκεῖνος, ὅστις θὰ ἐτόλμα, οὐ μόνον νὰ χωρήσῃ ἀντιθέτως, ἀλλὰ καὶ νὰ παύσῃ παρακολουθῶν τὸ διαρκῶς ὀγκούμενον ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης, ὅπερ, καταπνίγον αὐτὸν, θὰ διέλθῃ παφλάζον ὑπὲρ τὸ πτώμα ἐκείνου ὅστις, ἂν μὴ προδότης τοῦ λαοῦ, πάντως ὡς ἀπεμπολήσας ἀντὶ ἀργυρίου τὴν συνειδήσιν του θὰ ἐθεωρεῖτο.

Μίαν τοιαύτην περίοδον διανύει σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ὁλόκληρος ὁ τύπος τῆς πρωτεύουσας, ἐξαιρέσει τῶν προσκειμένων καὶ τότε, ὡς καὶ σήμερον, τοῖς ἀρχουσὶν ἐφημερίδων, διαρκῶς ἠγωνίζετο νὰ ἐξεγείρῃ τὸν λαὸν ἐναντίον εὐ ἔχοντος—

ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων τουλάχιστον τὰ πράγματα κατέδειξαν—καθεστῶτος καὶ ὁ καταδημαγωγῆθεις καὶ ὁ ὑπονομευθῆεις, εἰς τὴν πίστιν του, εἰς τὰς πεποιθήσεις του λαός, συνέτριψε ὠραίαν τινα πρωίαν τὰ εἰδῶλά του καὶ, τυφλὸς, ὡς πάντοτε, παρεδόθη δέσμιος, χερσὶ τε ποσὶ τε εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὃν τῆ παρέστησαν, ὡς ἐκ νεφελῶν κατελθόντα χάριν, τοῦ περιουσίου λαοῦ.

Ὡνομάσθη Μεσσίας, ὠνομάσθη Κρόμβελ, ὠνομάσθη Κιγκινάτος, ἀλλὰ κατέληξε ν' ἀποβῆ Βενιζέλος καὶ πρόεδρος ἀπλοῦς τῆς λέσχης τῶν φιλελευθέρων, κοινὸς δηλαδὴ καὶ τοῦ χυδαιότερου τύπου πατριάρχης. Ὅταν τὸ τοιοῦτον ἀντελήφθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ἐπὶ πληθωρικῇ μὲν φαντασίᾳ, ἀσθενικῇ δὲ κρίσει ἀείποτε διακριθέντες, ὅταν κατείδον τὴν πλάνην τῶν καὶ ἀνελογίσθησαν τὰς φοβερὰς τῆς συνεπειᾶς, ἀνέκρουσαν ἀληθῶς πρύμναν καὶ ἐπεχείρησαν ν' ἀναχαιτίσωσι τὸ μέγα, τὸ ἀκατάσχετον, Βενιζελοπαθὲς δὲ λαϊκὸν ρεῦμα.

Ἀλλὰ τίς τοὺς πιστεύει τώρα, ὅτε τὰ παλαιὰ εἰδῶλα, οἱ ἀληθῶς ἐφέστιοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ Θεοὶ, συνετρίβησαν ὑπὸ τὴν πτέρναν λαοῦ παραφρονούντος καὶ μόνον τὸ ἀγροίκιον μὲν καὶ χονδροειδές, πάντως ὁμοίως μέγα ἀνάστημα τοῦ Βενιζέλου μεγαλωστὶ ἐγείρεται μέσῃ τῶν περιστοιχούντων αὐτὸ πυγμαίων, οὐς σκοπίμως ἢ ὑστεροβουλία του ὑπέδειξεν εἰς τὴν ψῆφον τοῦ λαοῦ; Ὁ λαός, ὁ πιστεύσας εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ θυσιάσας τὰ εἰδῶλά του ἵνα παραδοθῆ μὲ ὄλην του τὴν ψυχὴν εἰς τὸν Βενιζέλον, ἀκατασχέτως μὲ τὴν κτηθεῖσαν φορὰν φερόμενος, ἐμμένει εἰς τὴν τυφλότητά του, καὶ τοὺς ἐπικρίνοντας τὸν Βενιζέλον δὲν θεωρεῖ πατριώτας, καὶ τοὺς γράφοντας ἐναντίον τοῦ Βενιζέλου δημοσιογράφους, ἀπαξιῶσι προσοχῆς.

Εἰς τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς παραπλανήσαντας τὸν λαὸν θέσιν εὐρισκόμεθα σήμερον καὶ ἡμεῖς, οἱ ἀρχῆθεν κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως πάντι σθένει ἀντιδράσαντες, ἡμεῖς, οἱ πάσῃ ζυνάμει ἐργασθέντες πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ φαύλου παρελθόντος, εἰς ὃ θεωροῦμεν ἡμῖν μὴν ὅτι ἀνήκομεν, κατὰ τὴν ὑπερήφανον ἐν τῇ Βουλῇ δήλωσιν τοῦ ἐξ Ἀρχαῖδας βουλευτοῦ κυρίου Ἀλεξάνη. Δὲν πιστεῖν ὡς ἐφημεριδογράφοι—λέγει, ἠλοικευόμενος ἦδη, ὁ λαός—ἀλλὰ ἐγραφα· χθὲς καὶ ἄλλα γράφουν σήμερον.

Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἀποκρδιούμεθα· θὰ

ἐξακολουθήσωμεν ἐπιτελοῦντες τὸ καθήκον ἡμῶν, διακηρύσσοντες κατὰ πρόσωπον τῶν λαϊκῶν ὄγκων τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς Βενιζελικῆς κυβερνήσεως, ἵνα ἐν καιρῷ τῆ δεόντι ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ ρίψωμεν κατὰ πρόσωπον πάντων καὶ δὴ ἐκείνων, οἵτινες πάντα ἄλλον ἢ ἑαυτοὺς θὰ αἰτιῶνται διὰ τὰ ἐθνικὰ ἀτυχήματα, τὴν τύφλωσιν ἣτις κατεῖχεν αὐτοὺς καὶ τὰς πράξεις των, ὅτε, ὁσάκις ἀπετόλμα τις νὰ ὑποδείξῃ τι τὸ δέον γενέσθαι, ἀμέσως συνεκεντροῦντο εἰς ὑπογραφὴν δημοψηφισμάτων δι' ἧν ἔσπευδον νὰ ἀποδοκιμάσωσι τοὺς λέγοντας τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑψώσωσιν αἶνους πρὸς τὸν Μεσσίαν, τὸν σωτήρα, τὸν ἀνορθωτήν.

Ἡμεῖς, συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀποστολήν μας, ἐπιτελοῦμεν τὸ καθήκον μας, ἀδιαφοροῦντες ἂν θὰ ἀκουσθῆ ἡ γνώμη μας ἢ ἡ φωνή μας, θὰ ἐξακολουθῆ βομβοῦσα εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντων ἢ μὴ θελόντων νὰ ἀκούσωσι, θὰ μᾶς ἐνθυμηθῶσιν ὁμοίως, ὅταν θὰ ἐκσπάσῃ ἡ τρικυμία, ἣς τοὺς ἀνέμους φιλοτίμως, οἱ διὰ τὴν γαστέρα ἐργαζόμενοι, ἀκαμάτως σπεύρουσι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΥΠΟ ΤΑΣ ΔΙΑΤΑΓΑΣ ΟΘΩΜΑΝΟΥ ΠΡΟΞΕΝΟΥ

Ἐν μετὰ τὸ ἄλλο παρέχει τὰ δείγματα τῆς πρὸς τὴν Σύρον συμπαθείας του ὁ κ. Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Πρῶτον δεῖγμα εἶχομεν τὴν παράνομον διαταγὴν περὶ εἰσπραξέως λιμενικοῦ φόρου ἀπὸ τὰ εἰς ἀποταμίευσιν ὑθέμενα ἐμπορεύματα. β.) Τὴν παρὰ πάντα κανόνα ἐκδοθεῖσαν διαταγὴν περὶ ὑποβολῆς εἰς ζύγιον τῶν εἰς ἀποταμίευσιν ὑθέμενων βαμβακίνων ἐν γένει ὑφασμάτων κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς σχετικῆς αἰτήσεως ἀποταμιεύσεως, ἀντὶ τῆς μέχρι τοῦ νῦν ἐφαρμοζομένης μετρήσεως κατὰ τόπια. γ.) Τελευταῖον ἔχομεν τὴν πρὸς τὸ Λιμεναρχεῖον Σύρου διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν—ἐκδοθεῖσαν πάντως χάριν καὶ κατ' αἰτίαν τῆς Τουρκικῆς προεβείας—δι' ἣς διατάσσεται ἢ μὴ ὑπὸ τῆς λιμενικῆς ἀρχῆς ἐκδοσις ἀποδημητηρίων ἐγγράφων, διὰ τὰ ὑπὸ Ὀθωμανικὴν σημαίαν πλοῖα, ἂν μὴ καὶ ἐφ' ὅσον ὁ ἐνταῦθα Ὑποπρόξενος τῆς Τουρκίας δὲν χορηγήσῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν.

Τὴν σημασίαν τῆς τοιαύτης διαταγῆς φρονοῦμεν ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκμηδύνωσιν ἐκεῖνοι ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας, ὅσοι συναλλάσσονται πρὸς τὰ ἐνταῦθα καταπλέοντα ὑπὸ Ὀθωμανικὴν σημαίαν πλοῖα, τὰ ὁποῖα, κατόπιν τῶν τελευταίων μέτρων τοῦ κ. Βενιζέλου, θὰ ἐγκαταλείψωσιν ἀθρόα τὸν λιμένα τῆς Σύρου καὶ θὰ τραποῖσι τὴν πρὸς τὸν Πειραιᾶ, διότι ἐκεῖ τῶν

ἀποδημητηρίων αὐτῶν ἐγγράφων τὴν ἐκδοσιν, ἀνατεθειμένην κατὰ Νόμον εἰς τὸ Ὑγειονομείον, δὲν παρακωλύει ἢ παράνομος καὶ ἀνελευθέρα, διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυικῶν, διότι τὸ Ὑγειονομείον ὑπόκειται καὶ ἐκτελεῖ διαταγὰς μόνου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐν ᾧ ἐν Σύρῳ—ἦτις εἶχε τὴν ἀτυχίαν τῆς συμπίπτειας δύο ὑπηρεσιῶν εἰς διάφορον κλάδον διοικήσεως ὑπαγομένων— ἢ Λιμενικὴ ἀρχή, ἢ ἐκτελοῦσα καὶ τὰ Ὑγειονομικὰ, τὰς ἀφορῶσας εἰς αὐτὴν καὶ μόνην διαταγὰς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ναυικῶν, ἐπεκτείνει αὐτοβούλως, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάντως τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ μέχρι τῆς Ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι, οἱ διὰ τῆς τοιαύτης παρὰ νόμου ἐλεγκτικῆς ἀδικουμένοι, δικαιούνται νὰ ζητήσωσιν ἀποζημιώσεις ἀπὸ τὸ Δημόσιον καὶ νὰ μηνύσωσιν τὸν διαχειριζόμενον τὴν Ὑγειονομικὴν ὑπηρεσίαν, ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀρθροῦ 481 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἀλλὰ δύνανται πιωχοὶ βιοπαλαισταὶ νὰ κατατίθωσι πολύτιμον χρόνον εἰς δικαστικὰς ἀντεγκλήσεις, ἀποῦ ὀλίγα μίλλια πορρωτέρω εὐρίσκουσιν ἐλευθέραν καὶ ἄνευ κωλύματος οἰουδήποτε τὴν ἐργασίαν τῶν;

Καὶ οὕτω αὖριον τὰ 600 Ὀθωμανικὰ ἱσιοφόρα, τὰ ὁποῖα συνήθως καταπλέουσιν εἰς τὸν λιμένα Σύρου, ἀπ' ἧς Ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία, μνήμων τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπείας, ὑπέδειξεν εἰς τὸ ἐνταῦθα Ὀθωμανικὸν Προξενεῖον, ὅτι τῶν Ἑλληνικῶν Ὑγειονομείων ἢ ἀποστολῆ δὲν εἶναι ἡ ἐκβίασις τῶν πλοιαρχῶν πρὸς πληρωμὴν τῶν ἀξιουμένων ὑπὸ τοῦ Ὀθωμ. Προξενείου δικαιοματίων, θὰ περιορισθῶσι καὶ πάλιν εἰς τὰς ὀλίγας ἐξ Ἰκαρίας προελεύσεις τῶν ἀνθρακοφόρων πλοίων καὶ πλέον οὐ, διότι τὰ λοιπὰ πλοῖα εἶναι πασίγνωστον ὅτι δὲν θὰ ὑποβληθῶσιν ὑπὸ τὰ Κανδιδανὰ δίκρινα τοῦ κ. Βενιζέλου, τοῦτο δὲ σημαίνει ἀπώλειαν πλείων τῶν 30000 λιρῶν ετησίως διὰ τὴν ἀγορὰν Σύρου.

Ἴδου χαρὰς εὐαγγέλια δι' ἃ ἀξίζει νὰ χειροκροτήσωσιν οἱ Συριοὶ ἀνορθωτικοὶ, Βενιζέλον τὸν Σωτήρα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐνδιαφέρουσιν ὅπως κατέστησαν τὴν κατὰ τὴν τετάρτην ἰσταμένου μηνὸς ἐνεργηθεῖσαν ἐκλογὴν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοῦ παρ' ἡμῶν Συνδέσμου τῶν Ἐργατῶν «Ἀλληλοβοήθεια», δύο δημοσιεύματα εὐρέως κυκλοφορήσαντα, ὧν, τὸ μὲν ὑπογραφόμενον ὑπὸ ὀνόματος φρονούσης ὅτι ὁ Σύνδεσμος δὲν διοικεῖται συμφώνως πρὸς τὸ καταστατικὸν του καὶ συνεπῶς δὲν ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν του, ὑπεδείκνυε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ ὑπάρχοντος διοικητικοῦ συμβουλίου, διὰ τῶν προσώπων ἅτινα αὐτοὶ ὑπεδείκνυον, ἐν ᾧ τὸ ἕτερον, ὑπερμαχρῶν τοῦ ὑπάρχοντος διοικητικοῦ συμβουλίου, παρεδίδετο, ὅτι πληρέστατα ἐξεπληρώθη ὑπὸ τῆς διοικήσεώς του ὁ σκοπὸς τοῦ Συλλόγου, οὐδ' ἦτο ἀναγκαστὴ ἢ ἐφαρμογὴ τῶν ὄσων ἢ ἀντιπολιτεύσεις ὑπεστήριζεν ὡς ἐφικμοστέων, ἵνα ὁ Σύλλογος ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του.

Ἡ ἰδέα τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, ἢ ἐπελθοῦσα σύγκρουσις τῶν ἰδεῶν, ὡς πρὸς τὸν τύπον τῆς διοικήσεως τοῦ σωματείου, συνεκέντρωσαν πρωτοφανῆ ἀριθμὸν ψηφοφόρων, καθ' ὅσον ἐψήφισαν ἐν ὄλῳ 366 μέλη, ὧν 318 ἐπεδοκίμασαν τὸ ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Γεωργίου Ζηραχάνη ἐφαρμοζόμενον σύστημα διοικήσεως ἐπανεκλέξαντα αὐτὸν πρόεδρον, 48 δ' ἐψήφισαν τὸν ἡγηθέντα τῆς μόνου κατὰ τὰς τελευταίας ταῦτας ἡμέρας γνωσθείσης ἀντιπολιτεύσεως κ. Γ. Θεοδωρακοῦ.

Ἀντιπρόεδροι ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Κ. Δηληγιάννης κ. Ι. Μάσχα. Γενικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Ἡλ. Φραγκοῦλης. Εἰδικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Ν. Πολέμης. Ταμίς ὁ κ. Α. Γκιμπάνης. Ἐφορὸς ὁ κ. Κ. Χριστοφορίδης καὶ Σύμβουλοι οἱ κ. κ. Α. Γλύκας, Ι. Βογαζιανός, Α. Πηπαδάμ, Α. Μπαρμπέτας, Ι. Γρυμάνης, Ἀθ. Παναγιωτόπουλος, Μ. Δενδρινός, Α. Κριαρῆς, Ι. Ἰατροῦ καὶ Ἀνάργ. Σαχπουτζάκης.

Τὸ κατ' ἄριστον νέον διαικητικὸν συμβούλιον προερχόμενον, ἐκτὸς ἐλαχίστων εὐτυχῶς ἐξαιρέσεων, ἐκ τῆς τάξεως κυρίως ἐκείνης τῆς ἐργαζομένης καὶ ἐνδιαφερομένης διὰ τὴν θέσιν ἐν γένει τοῦ ἐργάτου καὶ φυσικῶς καὶ τοῦ τόσον εὐεργετικοῦ διὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν σωματείου τούτου, παρέχει ἡμῶν τὸ ἐνδύσιμον, ὅτι οὐδεὶς θέλει φεισθῆ κόπου, οὐδεμιὰς δαπάνης, ὅπως καταλήξῃ ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἀληθῆ τοῦ σωματείου κατεύθυνσιν, καθ' ὅσον, τὸ γε νῦν, κατὰ τὴν κρίσιν ἡμῶν, ἀποπειρᾶται ἔτι τὰ πρῶτα προσπαθίοντα θήματά του, ἄχρις οὗ τύχη τοῦ ἐρείσματος, ἐφ' οὗ στηριχθὲν θὰ βαδίσῃ στερεῶς καὶ ἀπροσκόπτως ἐπὶ τὰ πρῶτα, ἀρκεῖ στοιχεῖα τινα, ἀλλοίους ἐπιδιώκοντα σκοποὺς, νὰ μὴ κτασθῶσιν, ὡς φοβούμεθα, παρκίτια ἀποσυνθέσεως καὶ μωρασμῶ.

— Εἴπερ ποτὲ ἐπιβάλλουσα καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐτελέσθη, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Νικολάου, ἢ ἐπέτειος πανήγυρις τοῦ ἐν Ἐρμούπολει μεγαλοπρεποῦς φερωνύμου Ναοῦ, χάρις εἰς τὸν φιλόθρησκον ζῆλον καὶ τοὺς ἀτρυτούς κόπους τῶν ἀποτελούντων τὸ Ἐκκλησιαστικὸν αὐτοῦ συμβούλιον ἐντίμων συμπολιτῶν μας, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς διοικήσεως ὧν συνεπληρώθη ὁ διάκοσμος τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐγένετο ἀντάξιος οἴκος Κυρίου.

— Ὁ ἄριστος ἐν τῇ πόλει μας δρῶν Σύλλογος τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων, ἀνοίγει καὶ ἐφέτος τὰς αἰθούσας του διὰ τὴν χαριτωμένην ἑορτὴν τοῦ Δένδρου τῶν Χριστουγέννων, τὴν 25ην τρέχοντος, πρὸς τέρψιν τῶν μελῶν αὐτοῦ. Ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ὀλόκληρος ἢ κοινωνικῆς Ἐρμούπολεως θέλει παράσχῃ ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν τῆς διὰ τὴν ὡς ὄσον τε μεγαλοπρεπεστέρην ἐκτέλεσιν ἑορτῆς, τὸσῳ ταχέως καὶ τὸσῳ καλῶς ἀρμοσθείσης πρὸς τὰς ἡμέτερας παραδόσεις καὶ τὰ ἦθη μας.

— Μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Πενμπτην οἱ γάμοι τοῦ λαμπροῦ νέου κ. Ἀλεξάνδρου Κουντούρη, ἐργαστασιάρχου λουκουμοποιίας, μετὰ τῆς δεσποινίδος Κορηλιάς Καμπάνη, τῆς μεγάλης τῆς Μυκόνου οικογενείας καὶ ἀδελφῆς τοῦ παρ' ἡμῶν ἐγκρίτου ἱατροῦ κ. Θ. Καμπάνη.

— Μεταξὺ τῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἀρχιερασίας τοῦ Συνδέσμου τῆς «Ἀλληλοβοήθειας» ἐκλεγέντων συμβούλων, εὐχαρίστως ἰδωμεν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν κ. Μάρκου Δενδρινοῦ, νέου ἀνήκοντος εἰς τὴν ἐντίμον ἐκείνην τάξιν, ἦτις, διὰ τῆς ἀκτακτονήτου ἐντίμου ἐργασίας τῆς, τοῦ ἀποταμιευτικοῦ πνεύματός καὶ τῆς ἀτομικῆς ἀξίως τῆς, δημιουργεῖ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ σεβαστὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν θέσιν τῆς.

— Κατάπληξιν ἀληθῆ προῦξένησεν εἰς τετὰ μέλη καὶ τὴν κοινωνίαν ἢ μὴ ἐκλογὴ τοῦ κ. Μιχαὴλ Καζακμίας ὡς ἀντιπροέδρου τοῦ Συνδέσμου τῆς «Ἀλληλοβοήθειας», κατὰ τὰς τελευταίας ἀρχιερασίας. Ὁ κ. Μιχαὴλ Καζακμίας διατελέσας ἐπὶ διετίαν ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνδέσμου, ἐξεπροσώπησεν αὐτὸν ἀξιοπρεπέστατα κατὰ τὰς μακρὰς καὶ συνεχεῖς ἀπουσίας τοῦ Προέδρου, ὥστε ἔδει τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν τῶν μελῶν νὰ ἐπισπάσῃ, οὐχὶ δὲ τὴν καταψήφισίν του, ἦτις πάντως θεωρεῖται ἀτυχὴς συνέπεια ἐπιτηδεῖως διασπαρεισῶν ψευδολογιῶν, αἵτινες ἀτυχῶς πιστευθεῖσαι, συνετέλεσαν ἵνα τὰ μέλη, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῶν πρὸς αὐτὸν συμπαιθεῖων τῶν, μὴ τὸν υπερψηφίσωσι.

— Τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Πατρίδος, συμβληθὲν μετὰ πρώτης τάξεως Ἀθηναϊκοῦ ἐργαστασιῶν, ἀνταλαμβάνει τὴν προκηγγελλίαν ἀποσταλῆς πινακίδων, παντοίας φύσεως καὶ σχήματος σφραγίδων ἐξ ἀρειχέλου καὶ ἐλαστικοῦ κίμας, εἰς τιμὰς δ' ἀληθῶς ἀσυναγωνίστους. Διὰ λεπτομερεῖας ἀπευθυντέον εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Πατρίδος, ὁδὸς Μουσῶν, παρὰ τὸ δημοτικὸν Θέατρον ἢ Ἀπόλλων.

— Εἰς ἐντίμος βιοπαλαιστῆς, πατὴρ δὲ πολυμελοῦς οικογενείας, ὁ **Δημήτριος Κυπραῖος**, δικαστικὸς κλητὴρ, ὑπέκυψεν εἰς τὸν κοινὸν κλῆρον, θύμα μακρῆς ἀσθενείας, ἦτις διαρκῶς ὑπέσκαπτεν αὐτὸν καὶ τέλος ἐστέρησε τὴν οικογένειαν τοῦ μόνου αὐτῆς προστάτου, τοῦ πολυτιμωτάτου στηρίγματός τῆς. Ἡ κοινωνία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Δημητρίου Κυπραίου

στερεῖται ἓνα τῶν ἰδεωδῶν ἐκείνων δικαστικῶν ὑπηρετῶν, ὅστις μέχρι πρὸ ὀλίγου ἦτο τὸ μοναδικὸν σέμνωμα τῆς τάξεως ἐκείνης τῶν ἐκτελεστῶν τοῦ Νόμου, ἦτις, ἐκτὸς τοῦ φύσει ἀντιπαθοῦς τοῦ ἐπαγγέλματος, οὐδέποτε ἔσχε τὴν τύχην νὰ τὴν διαχειρισθῶσιν, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ ἀρμόζοντες ἄνθρωποι.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Διατρίψας ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Ἀθήνας, ἀφίκετο ἐκεῖθεν ὁ συμπολιτὴς μας ἐργαστασιάρχης ζυμαρικῶν κ. Μιχαὴλ Ἀσιμομίτης.

— Ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας δι' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Πρόεδρος τοῦ παρ' ἡμῶν Συνδέσμου τῶν ἐργατῶν «Ἀλληλοβοήθεια» κ. Γ. Μ. Ζαραχάνης.

— Ἀπῆλθεν δι' ὑποθέσεις του εἰς Χίον ὁ συμπολιτὴς μας κ. Φραγκίσκος Καμπάνης, ἐργολάβος δημοσίων ἔργων.

— Ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθηνῶν ὁ Καπνέμπορος κ. Δημ. Σκαλίγκος.

— Τὴν Ἀστυνομικὴν Διεύθυνσιν ἀνέλαβε προσωρινῶς ὁ Μοίραρχος κ. Βαλταδῶρος, τοῦ κ. Μιλτ. Ἐβέρτ ταγματάρχου ἀπελθόντος ἐπ' ἀδείᾳ εἰς Ἀθήνας.

— Κατὰ τὸ Ἀστυνομικὸν δελτίον, τὰ ὑπὸ τὸν ἐνωματάρχην κ. Α. Καραντζῶν ἀστυνομικὰ ὄργανα, κατέσχον εἰς χεῖρας τοῦ Β. Κατηθάνη εἰς θέσιν Βαπόρια τὴν 4ην Δεβρίου 11 ὀκάδας σακχάρως, 10 κυτία κωνσερβῶν, δύο δοχεῖα πλήρη βουτύρου καὶ ἐν ζεμπιλίον περίσχιον 8 1/2 ὀκάδας καφέ.

— Ἐπίσης ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὀργάνων συνελήφθησαν ὁ φυγόπονος Γ. Μάππας, ἐφ' οὗ κατεσχέθησαν 65 φυλλάδια σιγαροχάρτου καὶ ὁ Μικὴς Κουλιπάδης, φέρων ἐπ' αὐτοῦ 1 1/2 ὀκάν καπνοῦ κεκομένου, μὴ προερχομένου δ' ἐκ τοῦ Δημοσίου Ἐργαστασιῶν κοπῆς καπνοῦ.

ΓΕΩΡ. ΒΕΛΛΙΝΗΣ—ΚΩΝΣΤ. ΦΑΡΑΓΚΑΣ

Δύο μεγάλοι, ἄκρω δὲ συμπαιθεῖς διὰ τὴν Σύρον δικαστικὰ μορφαὶ ἐξέλειπον, ὁ **Γεώργιος Βελλίνης** καὶ ὁ **Κωνσταντῖνος Φάραγκας**. Ἀμφοτέρους διέκρινε τελεία δικονομικὴ μόρφωσις, ἀκεραιότης καὶ εὐθυκρισία ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν δικαστικῶν καθηκόντων, τὸ φίλλαλον καὶ αἰμύλον ἐν ταῖς κοινωνικαῖς αὐτῶν ἀναστροφαῖς.

Ὅσακις ὁ διάδικος εἶχε τὴν τύχην νὰ τεθῶσι τὰ συμφέροντά του ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην κρίσιν τοῦ σοβαροῦ Βελλίνη ἢ τοῦ ἀβροῦ Φάραγκα εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων ἀσφαλῆ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι δικαιοσύνη θ' ἀπενέμετο, σπανιώτατον δὲ φαινόμενον, οὐδεὶς ἠκούσθη ποτε παρκαπονόμενος ὅτι ἠδίκηθη παρ' αὐτῶν.

Ἀμφοτέροι διήνυσαν μετὰ τιμῆς τὴν δικαστικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν, τιμώμενοι ἐξ ὀχῶς μεταξὺ τῶν συναδέλφων τῶν, διάφορον ὅμως ἐπέκλωσεν αὐτοῖς ἢ μοῖρα τὸ τέρας τοῦ βίου.

Ὁ μὲν εἰς ἐτελεύτησε τὸν βίον ἰστάμενος ἐπὶ τὰς ὑπάτας τῆς δικαστικῆς ἱεραρχίας βαθμίδας, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς φίλης πατρίδος καὶ ὠδηγήθη μετὰ τιμῆς, συνεκφέροντος ὀλοκλήρου τοῦ ἐν Ἀθῆναις δικαστικῷ κόσμῳ, εἰς τὴν ὑστάτην του κατοικίαν.

Ὁ ἕτερος, ὁ κατὰ πολὺ ὑπερέχων, συνετοῖβη ὑπὸ ἀμαρτωλῆς ἐκκαθάρσεως, ἦν μυστὰρ καὶ καὶ ἀκυσίας ἐσαεὶ μνήμης ἐπανάστασις διέταξεν, ὡς πληγεὶς εἰς τὰ κατώτερα, εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόστασίν του καὶ ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐπιστήμονος.

Καὶ ἐξήτησε εἰς τὴν ξένην γῆν τὴν θεραπείαν τῆς βρεῖας πληγῆς, ἀλλ' ἐσβέσθη ἐκεῖ εἰς τοὺς πάγους τοῦ βορρᾶ, εἰς φκεινὸς τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης ἀστήρ.

Ἡ μείρις ὡς Ἐρμούπολιται καὶ ὡς Ἕλληνες χύνουμεν θερμὰ τὰ δάκρυά μας ἐπὶ τοὺς νεοσκαφεῖς τάφους τῶν καὶ ἐκδηλοῦμεν τὸ εἰλικρινὲς πένθος μας, διὰ τοὺς ἐκλειπόντας, ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν τὸσῳ τῶν χαρακτήρων ἢ σπάνις ἐν ἡμέραις καθ' ἃς δικαίως, εἰς νέους μετρετρεπόμενοι Διογένης, διὰ λύχνων θὰ ζητήσωμεν τοὺς διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἀνθρώπους.

Περὶ λήψεως Προγράμματος ἀναγκαστικοῦ πλειστηριαμοῦ ἀκινήτων.

Ὁ παρὰ τῷ Πρωτοδικεῖῳ Σύρου δικαστικὸς κλητὴρ Λαμπρινὸς Τσιτσεκλῆς διὰ τοῦ ἀπὸ τετάρτης (4) τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐνεστῶτος αὐτοῦ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων, δηλοποιεῖ ὅτι τὴν 11 Δεκεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, ἡμέραν Κυριακὴν, ἀπὸ τῆς 10 μέχρι τῆς 12 μεσημβρινῆς ὥρας, ἐνώπιον ἐμοῦ, ἐν Ἐρμούπολει, καὶ ἐξῶθεν τοῦ παρὰ τὴν πλα-

“ΤΟ ΒΗΜΑ”

“Οροι Συμδρομῶν

Table with 3 columns: Title, Unit, Price. Includes 'Ενταῦθα ἐτησίᾳ 8 Δραχ.', 'Εν Ἀθήναις ἕτη λοιπῇ Ἑλλάδι 10', 'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ 12 Φρ.'

Πᾶσαι ἐν γένει αἱ καταχωρίσεις ἦτοι Διαιτριβαί, Ἀγγελίαι, Δικαστικά κλπ. ἐνεργοῦνται κατ' ἀποκοπήν.



τείναν τοῦ πλκτικιοῦ Ὑγεινομείου κειμένου καφ- φενείου τοῦ Παναγ. Μπουντούρη, συνήθους τῶν πλειστηριασμῶν τόπου, ἐκτίθενται εἰς ἀναγκαστικὸν πλειστηριασμὸν δύο οἰκίαι κειμέναι ἐν Ἐρμουπόλει κατὰ τὴν θέσιν Χειμαρρον, ὧν ἡ μία ἰσόγειος σύγκειται ἀπὸ αἰθουσαν, δύο δωμάτια, μαγειρεῖον, αὐλὴν καὶ ἀφοδευτήριον, ἡ δ' ἑτέρα ἀνωγαιοκατώγειος σύγκειται ἐν τῷ ἰσογείῳ ἀπὸ ἀποθήκην, πλυντήριον, αὐλὴν καὶ δεξαμενὴν, ἐν δὲ τῷ ἀνωγαίῳ ἀπὸ αἰθουσαν, δύο δωμάτια, ἐστιατόριον μαγειρεῖον καὶ ἀφοδευτήριον, ἔχει κλιμακα μαρμαρίνην, καὶ πλησιάζουσιν μετ' οἰκίας Ἀγγέλου Κερκάλου, κληρονόμου Λ. Βάτη, Ἀδελφῶν Κατσούρη καὶ Δημοσίαν ὁδόν.

Ἀμφότεραι αἱ δύο οἰκίαι ἔχουσιν ἕκτασιν μέτρων τετραγωνικῶν 150, ἀνήκουσαι εἰς τὸν ὀφειλέτην Κυριάκον Μαυρομάτην, ἐμποροῦ- πάλληλον κάτοικον Ἐρμουπόλεως, κατεσχέ- θησαν ὑπὸ τοῦ ἀνω κλητῆρος Λ. Γ. Τσιτσε- κλῆ τῆ ἐντολῇ τοῦ ἐπισπευδοντος δανειστοῦ Ἰωάννου Βουραζέρη, Ἐμπόρου καὶ κατοικοῦ Ἄνδρου, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ νὰ πληρωθῇ οὗτος ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ τὴν ἀπαίτησίν του ἐκ δραχμῶν 2,352, τοὺς μετὰ τὴν ἐπιταγὴν τόκους ὡς καὶ τὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔξωδα μέχρι πέρατος τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ὅτι ὡς πρώτη προσφορὰ δι' ἀμφοτέρας τὰς ὡς ἀνω οἰκίας αἵτινες ἐξετιμήθησαν ἀντὶ δραχμῶν δύο χι- λιάδων πεντακοσίων (2500) ὤρισθη παρὰ τοῦ ἐπισπευδοντος τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1250. Ὅτι ἡ κατακύρωσις γενήσεται τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸν τὰ πλείονα προσφέροντα ὑπερθεματι- στήν ὑπόχρεων εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἐκπλει- στηριασμοῦ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κα- τακυρώσεως ἐπὶ ποινῇ ἀναπλειστηριασμοῦ. Ὅτι τὰ κηρύκεια δικαίωματα βαρύνουσι τὸν ὑπερ- θεματιστῆν.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τῆ 24 Νοεμβρίου 1911.

Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος Συμβαλογράφος Ἐρμουπόλεως

Νικόλαος Π. Κουντούρης

Η ΕΞΑΝΤΛΗΣΙΣ

Αὕτη εἶνε μία πολὺ σοβαρὰ πάθησις. Πολ- λάκις ἐτέθη τὸ ἐρώτημα: Δύναται τις νὰ θε- ραπεύσῃ τοὺς ἀδυνατάτους; δύναται τις νὰ ἐν- δυναμώσῃ τοὺς ἐξητλημένους; Εἶνε ἀπολύτως βέβαιον ὅτι τοῦτο εἶνε δυνατόν, ἐπιστημονικῶς κατορθωτόν. Δὲν ἀνκνόμεν νὰ μᾶς εἰπῶσιν, ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ προσφύγωμεν εἰς τὰς εἰδικὰς ἐκείνας σκευασίας, αἵτινες ἔχουσιν ἀ- ποκλειστικὴν ἐπὶ τῆς νόσου ταύτης ἐνέργειαν καὶ τελείως παροδικήν. Ὅχι, διότι αἱ σκευα- σίαι αὗται, αἱ συνήθως ἐπικίνδυναι, ἐπιφέρουσιν ἐν τέλει ἔτι μεγαλύτεραν κατὰπτωσιν τῶν δυνάμεων.

Διὰ τὰς θεραπευθῶσιν οἱ ἐξητλημένοι ἀπκι- τεῖται μία θεραπεία ἐνδυναμωτικὴ, μία θερα- πεία ἀνακινιστικὴ τοῦ αἵματος καὶ ἐν δρα- στήριον τονωτικὸν διὰ τὸ νευρικὸν σύστημα.

Εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νόσημα τὸ ἐκδηλού- μένον διὰ τῆς διαταραχῆς τῶν γεννητικῶν ὀργάνων, τὰ αἰσθητικὰ καὶ κινητικὰ νεῦρα τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ἐξησθημένα. Ἐκ τῶν νεύρων τούτων ἐξαρτῶνται ἅπασαι αἱ φυσιολογικαὶ ἡμῶν λειτουργίαι, αἱ κανονικαὶ κινήσεις τῶν ὀργάνων μας, ἡ δύναμις καὶ ἡ αἰσθητικότης.

Ἡ διὰ τῶν καταποτίων θεραπεία ἐπιδρᾷ ὅλως ἀποτελεσματικῶς ἐπὶ τῶν νεύρων τούτων. Ἡ δι' αὐτῶν ἀνακίνησις τοῦ αἵματος, ἡ ὑπερόχως τονωτικὴ ιδιότης τῶν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστή- ματος, διεγείρει, ἀφυπνίζει ἔλα ἡμῶν τὰ ὄργανα καὶ παρέχει εἰς πάντας ἐξαιρετον διάθεσιν ὄχι μόνον δι' ἐργασίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀπολαύ- σεις. Ἡ ἐνέργεια τῶν Καταποτίων Πίνκ, ἡ το- σοῦτον δραστηκὴ, εἶνε συγχρόνως καὶ ἐντελῶς ἀβλαβής.

Πωλοῦνται εἰς τὰ κυριώτερα φαρμακεία πρὸς δρ. 4 τὸ κυτίον ἢ δρ. 21 τὰ 6 κυτία. Διαρκὴς παρακαταθήκη εἰς τὰ ἐνταῦθα φαρμα- κεία Π. Καρβῶνη, Βούλγαρη καὶ Λυγερζή καὶ Ν. Παπαδάκη. Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι Δα- μαλάς καὶ Σια, ἐν Πειραιεῖ.

Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις.

Τὰ γνήσια καταποτικ Πίνκ φέρουν ἔξωθεν τοῦ κυτίου λευκὴν ταινίαν μετ' τὸ ὄνομα Δαμα- λάς καὶ Σια, ἔσωθεν δὲ τὴν ὀδηγίαν τῆς χρή- σεως ἐλληνιστί.

MICHELE OPERTI 18

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΑΛΙΕΥΣ

Ἴταλικὸν Διήγημα

Τότε ἀνεκάλυψεν ἄνδρα οὗ τὸ πρόσωπον καίτοι μαρτυροῦν τὴν σκληροτέραν θλίψιν καὶ φέρον τὰ ἔχνη σοβαρῶν πόνων, ἐν τούτοις ἐνέ- πνεε τὴν συμπάθειαν ἐκείνην εἰς ἣν οὐδὲν ἀνθίσταται. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐγονυπέτει πρὸ πτώματος περιτετυλιγμένου ἐντὸς εἴδους τινοῦ μανδύου, μετὰ τοιαύτης δὲ εὐλαθείας πε- ρεῖχε τὰς ὑστάτας πρὸς αὐτὸ φροντίδας, ὥστε πᾶς τις ἀντελαμβάνετο τὴν ἀγάπην ἢ ἡσθά- νετο διὰ τὸν πτωχὸν νεκρὸν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφε περὶ τὸ βλέμμα, ὡσεὶ ζητῶν τι οὗ εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ εἶτα ἐ- στέναζε.

Ὁ γηρκίος μοναχὸς, μὴ ὑπομένων τὸ σπκ- ρακτικὸν ἐκεῖνο θέαμα ἐπλησίασε καὶ εἶπε:

— Καλὲ ἄνθρωπε! δύναμει νὰ σοὶ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος;

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην φωνὴν ὁ ἄν- θρωπος αἰφνιδιάσθη, ἀφοῦ δὲ παρετήρησε προ- σεκτικῶς τὸν συνομιλητῆν, ἀφῆκε νὰ ἐπανθίσῃ ἐπὶ τῶν χειλέων του πικρὸν εἰρωνίας μει- διάμα.

— Μὴ τι ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ καλὲ ἄν- θρωπε; ἢ μήπως ὑπέθεσες, ὅτι πτωχὸς ἐγὼ ὀγδοηκοντούτης ἐσύρην ἕως ἐδῶ ὅπως ἀπο- λύσω τοῦ θεάματος τῶν δυστυχῶν σκε;

Εἰπέ μοι λοιπὸν, δύναμαι νὰ σοὶ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος;

Ὁ ἄγνωστος τὸν παρετήρησε ἐκ νέου, ἀφοῦ δὲ διηυλάκωσε τὸ συμπαθὲς πρόσωπόν του δάκρυ, εἶπε:

— Ναι. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω τῆς πείνης. . . Πρὸς θεοῦ! ἐν ὀνόματι τῆς φιλαν- θρωπίας, δότε μοι ἐν τεμάχιον ἄρτου. . .

Ὁ ἀναχωρητῆς, συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἐροακωμένου βάσσου του τεμάχιον εὐρωτιῶντος ἄρτου καὶ ἔσπευσε νὰ τῷ τὸ προσφέρει.

— Εὐχαριστῶ, καλὲ μοναχέ, μοὶ ἐδωρήσατε τὴν ζωὴν. Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι αἰώνια.

— Δὲν ἔλαμα τίποτε, ἀπήντησεν ὁ μονα- χὸς, ἐξεπλήρωσα ἐν μέρει τὸ καθήκον ὅπερ ἐπι- βάλλει ἡ φιλα- θρωπία. . .

— Ἡ φιλανθρωπία! . . . τὸν διέκοψεν ὁ ἄγνωστος, τὸ καθῆκον. . . Αὐτὰ εἰσὶ λέξεις πομπώδεις, ἃ, οὐ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν σκε συνεπιζητοῦσι νὰ προσφέρωσι μετ' ἐλαφροῦς συνει- δήσεως, πιστευσάτέ μοι ὅμως ὅτι εἰσὶ λέξεις κεναὶ ἐννοίας. . .

— Οἱ λόγοι σου καλὲ ἄνθρωπε, ἀποκλύ- πτουσι τὴν πικρὴν καρδίαν πληγεῖσθαι ἀπὸ τὰς πικροτέρας ἀποτυχίας; ἀλλ' εἰπέ μοι, βλέπων με ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ταύτης, μόνον, ἐγκα- ταλειμμένον καὶ κύπτοντα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, πιστεύεις ὅτι δυνατόν νὰ εἶμαι ὁ ἐκλε- κτός τῆς τύχης καὶ ὅτι εἶμαι ὁμοιος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεως ἧς φέρω τὸ σχῆμα;

Ὡ! ἂν ἐγνώριζες τὰς ἀτυχίας μου, τὰς θλί- ψεις μου, τὰς ἀπογοητεύσεις ἃς ἀπὸ τεσσαρά- κονταετίας ὑφίσταμαι. . . Ἀρκετὰ ὅμως εἶπον, ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐκπνέλωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἦδη σὲ παρακαλῶ νὰ δεχθῆς τὴν φιλο- ξενίαν μου.

— Εὐχαρίστως εἶπεν ὁ ἄγνωστος, καθησυ- χάσας ἐκ τῶν λόγων τούτων, ἀλλὰ πρωτίστως ἐπεθύμουν νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἱερώτερον τῶν κα- θηκόντων, νὰ θάψω τὸ λείψανον τοῦ φιλτέρου τοῦ πιστοτέρου τῶν φίλων, εἰς τὸν ἐν δυστυχίᾳ ἐταίρον μου. . .

— Ὅθ φροντίσω περὶ αὐτοῦ ἀλλὰ τῶρα. . .

— Ὅχι, καλὲ μου μοναχέ, δὲν θὰ ἐγκατα- λείψω τὸ πτώμα τοῦτο, πρὶν ἢ τῷ παράσχω τὸ ὑστατον τῆς φιλίας μου δεῖγμα.

— Τὸ τοιοῦτον σὲ τιμᾷ πολὺ, καλὲ ἄνθρω- πε, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τὸν μεταφέρῃς εἰς τὴν παρκακίμενην τάφρον ἥτις χρησιμεύει ὡς νεκροταφεῖον τῶν δυστυ- χῶν νεκρῶν.

Πράγματι τοῦτο καὶ ἐγένετο καὶ μετ' ὀλί- γον εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ὅπου ἐβλεπε τις ταπεινὸν σταυρὸν ξύλινον, ἐφ' οὗ δύο λέξεις, δυσχερῶς πλέον ἀναγιγνωσκόμεναι «Αἰωνία ἀνάπαυσις». Ἀποτεθέντος τοῦ πτώ- ματος εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, ὁ μοναχὸς ἐδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἰθὺν τετράγωνον ἐφαρμένον κατὰ τὰς γωνίας, εἰς τρόπον ὥστε παρίστα ἀκανόνιστον πολύγωνον ὅπερ μετεκι- νεῖτο διὰ μικρὰς ὀθήσεως ἀφίρον ἐλεύθερον τὸ στόμιον τάφρου εἰς ὃν κατήρχοντο δι' ἀγροίκου ξυλίνης κλιμακῶς. Μόλις ἠνεώγη ὁ τάφος ἀνε- δόθησαν ἐξ αὐτοῦ τόσῳ δυσώδεις ἀπόπνοιαὶ ὥστε καθίστατο δύσκολος ἡ ἀναπνοή.

Ὁ μοναχὸς δὲν ἐφάνη ἐκπλαγείς καὶ στρα- φεὶς πρὸς τὸν ἄγνωστον τῷ εἶπε ἰδοὺ τὸ νεκρο- ταφεῖον· ἐδῶ ἀναπαύονται τὰ ὅττα πολλῶν δυστυχῶν. . .

Κύριος ποιῆσαι αὐτοῖς ἐλαφρὸν τὸ καλύπτον αὐτοὺς γῶμα. . .

Τοῦτο εἰπὼν ὑπέδειξεν εἰς τὸν ἄγνωστον νὰ ρίψῃ ἐντὸς αὐτοῦ τὸ πτώμα.

Ὁ ἄγνωστος ἔστη ἀμφοριπέων τὸ πρῶτον εἶτα, σκεφθεὶς ἐπὶ μικρὸν, κατήρατο τῆς θλι- βερᾶς του ἐργασίας. . . Φθᾶς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφρου, ἔστη αὐθις δισταζών. . . Οἷον ἄλ- γος ἡ αἰωνία ἐγκατάλειψις προσώπου προσφι- λους ὅπερ τὸ πανύστατον βλεπέεις;

Ὁ ἄγνωστος ἐξερράγη εἰς λυγμούς, οἵτινες ἐπλῆζον τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχῶς μοναχεῦ, ὅστις, ὄρθιος ἐπὶ τῆς κλιμακῶς τοῦ τάφρου, ἐφάνετο ὡς τὸ φάσμα τοῦ θανάτου, ζητοῦν ἀτέγχεως τὴν λείαν του!

Τοὺς λυγμοὺς ἐπηκολούθησαν φρενητιώδεις ἀσπασμοί, ἀλλὰ καὶ ἡ δυστυχία τίθησιν ὄρια εἰς τὴν κλαυθμηρὰν ταύτην παρηγορίαν!

Μετὰ ἐν λεπτὸν ὑπόκωφος καὶ πένθιμος δοῦ- πος ἀνήγγελεν ὅτι ὁ τάφος ἐκεῖνος περιέκλειεν ἕνα δυστυχῆ ἐπὶ πλέον! . . .

Ὁ καλὸς μοναχὸς μετῆλθε πᾶν μέσον πρὸς παρηγορίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ὅστις ἔχασε τὴν βοήθειαν τοῦ φιλτέρου τῶν φίλων του· ἀλλ' ὅταν ἡ καρδία πληγῇ εἰς τὰ καιρία, αἱ παρηγορίαι εἰσὶ λόγοι ὧν ὁ ἦχος, ὅσῳ παρηγο- ρος ἂν ἢ παρασύρεται μακρὰν ἀπὸ τοὺς κα- ταιγισμοὺς τῆς θλίψεως! . . .

— Καὶ ἦδη ἀπὸ τοῦ τάφρου τῶν νεκρῶν ἄγωμεν εἰς τὸν τῶν ζώντων, εἶπεν ὁ μοναχὸς, δεικνύων εἶδος σπηλαίου ἐσκαμμένου ἐντὸς τοῦ βράχου· αὕτη εἶναι ἡ κατοικία μου, ὀλόκληρος ἡ περιουσία μου, οὐδὲν ἕτερον μοὶ ἀπέμεινε ἢ ἡ θλιβερὰ τοῦ παρελθόντος ἀνάμνησις. . . Ἄλλ' ἡ ἱστορία μου εἶναι πολὺ μακρὰ καὶ θλιβερὰ καλὲ ἄνθρωπε. . . εἰτέλθετε νὰ καθίσωμεν. (ἀκολουθεῖ).

Εἰς τὸ γνωστὸν Γαλακτοπωλεῖον Κων- σταντίνου Βιτσαδάκη καὶ Ἰα- κώβου Μαγγζώρου κατασκευάζον- ται Γραοῦρτια ἐκ νέου προ- βεῖου γάλακτος.

Δοκιμάσατε τοὺς Ἀγγλικούς Σάπωνας PEARS Εἰς τὸ Κουρσίον καὶ Νυροπωλεῖον ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΓΡΥΜΑΝΗ

“ΝΕΑ ΣΚΕΨΙΣ.”

Νεώτατον περιοδικόν, από νέας και υγιείς εμπνεόμενον θεωρίας και νέας τρίβους προς επί- τέλεισιν του σκοπού του διαχρόσσον, εκ- πύσσον την πλήρη αυτοπεποιθήσεως και υπε- φανον έξής επαγγελίαν :

“Η «Νέα Σκέψις» δεν θα έχη ως θρησκείαν και ιδεώδες αυτής, ως διάγραμμα της πορείας της και των αποπειρών της, παρά μόνον το άρμονικόν και το ώραϊον — και η Αισθητική θα είναι το βάθρον και η σημαία αυτής. Υψη- λοτέρα ζωή και υψηλότερα δημιουργία, ζωή και δημιουργία ουσίας, απλημμέλητος, θείκη και άφθορος, δεν είναι ελιμή η καθοριζόμενη από το αισθητικόν, τούτέστι — κατά την βαθυτέ- ραν τούτου επέκτασιν — από την άρμονικήν αισθησιν, το “Άρμονικόν συναίσθημα και τον “Άρμονικόν λογιισμόν. Και — κατά ταύτα — η «Νέα Σκέψις» στρέφουσα την ακτίνα του Νέου Φωτός αυτής και επί πάσας τας άλλας μάλλον συγκεκριμένας εκδηλώσεις του ανθρώ- που εντεινούσα το φώς του Νέου Λόγου αυ- τής και πέραν των όριζόντων, οτινες πληροϋν- ται με την άπλην σκεπτικήν και αισθηματι- κήν κίνησιν του ανθρώπου, θα εύρίσκηται ά- κριβώς επί του ουσιαστικού εδάφους των υπο- χρεώσεων και της ενεργείας αυτής. . . .

Εκτιμώντες προσηκότως την εμπνεύσαν τους ίδιους του νέου περιοδικού συνκίσθησιν της άτομικής αυτών αξίας, συνιστώμεν τοις συμπολίταις και αναγνώσταις μας το νέον πε- ριοδικόν δι’ όλων των δυνάμεών μας, εύελπι- ζόμενοι, ότι το έργον του θ’ άποβή, κατά τας επαγγελίας του, έργον κατ’ έξοχήν εθνικόν, έργον ανθρωπισμού και ανυψώσεως της καρ- διας και του πνεύματος μέχρι των ορίων της ύψηλης προελεύσεως των, δεν θα καταδειχθώσι δι’ άί υπερήφανοι της σημερινής επαγγελίας, ως φαν- τασιοκοπήματα εξημέμενης διανοίας, ως κοινά περιφιλανθίας επιδείξεις.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Καθήκοντα προς την ψυχήν

Αί τρεις κύριαι της ψυχής δυνάμεις είσιν :

α.) Η αισθησις β.) η νόησις γ.) η βούλησις.

α.) Η αισθησις εκδηλούται διά συναισθημάτων ευαρέ- στων ή δυσαρέστων, προκαλούντων εν ήμιν συμπερι- ή ά ν τ ι π α θ ε ί α ς κατ’ άκοιουσίαν δε πάθη. “Επ’ ου- δενι λόγω επιτρέπεται να καταπνίξωμεν εν ήμιν την αισθη- σιν, και να καταστήσωμεν ούτω την ψυχήν μας ψυχράν και ξηράν επιβάλλεται όμως ήμιν να προσέχωμεν μη τι κλίσει θεμνται παρασώρων ήμās εις πάθη επικίνδυνα. Υπάρχουσιν όλθθρια πάθη, ών η περιστολή επιβάλλεται ήμιν άπολύτως τοιαύτα δ’ είσιν η ό ρ γ ή, ητις δύνανται να μεταβληθ ή εις μίση, η έηλοτυπία, ό φθόνος, — όν δεν πρέπει να συγ- χέωμεν προς την άμιλλαν — η ύπερηφάνεια, ητις είναι η υπερτίμησις της άτομικής αξίας, η ματαιότης και η περιφιλανθία.

β.) Η νόησις. Διά της νοήσεως φθάνωμεν την γνώ- σιν και την αντίληψιν. Η επιμέλεια της νοήσεως είναι αναγκαία εις τον επιθυμούντα να η έλεύθερος και ευγενή της ελευθερίας να ποιήται χρήσιν. Η αυτή επιμέλεια κρινε- ται άπαραίτητος και διά τον βουλόμενον να η χρήσινος προς τους όμοίους του. Τά προς την νόησιν καθήκοντά μας είσι : 1) Το καθήκον του άγαπών και εκζητείν την αλήθειαν και άποκρούειν το ψεύδος. “Αλλ’ ίνα διακρίνωμεν την αλήθειαν του ψεύδους αναγκαία η εύθυκρία 2) Δείν επομένως να εκπαι- δευώμεθα και να προσπαθώμεν να σκεπτόμεθα και διηλι- κώμεν μετ’ άκριθείας και ορθολογισμού, ίνα καταλήσωμεν εις την εύθυκρίαν. 3) “Οφείλομεν κατά συνέπειαν να λέγωμεν μόνον εκείνο όπερ αληθές, όφείλομεν να είμεθα ειλικρι- νείς και άκέραιοι. Η ειλικρίνεια δεν αντίτιθεται προς την περισκεψιν.

Το ψεύδος έξουθενεί η προσποίησις, η ύποκρισία εκ- κολλάπτονσιν αναγκάως το ψεύδος. 4) όφείλομεν να είμεθα σώφρονες, ητοι ουδέποτε να άπαρασίζωμεν πριν η πρό πάσης ενέργειας σταθμισώμεν τι το όρθόν και τι το μη όρ- θόν, πριν η άναμετρήσωμεν τας ένδεχομένας συνεπείας των πράξεών μας.

γ.) Βούλησις είναι η δύναμις του ελευθέρως άποφασίζεν. η δύναμις αυτή είναι η τή ανθρώπων προσδιάζουσα. Δεν πρέπει να συγγώμεν αυτήν προς τας όρέξεις τα ένστικτα τα όποια δεν είναι η όρμη. Τά προς την θέλησιν καθή- κοντά μας είσι :

1) Το καθήκον του εργαζομαι. Η φύσις είναι άπειρο- μέγεθος εργαστέρων το πάν εν αυτή εργάζεται και ό άνθρω- πος συνεπώς δέον, ως τα πάντα, να εργάζεται. “Αλλως τε η ρώμη του σώματος και η του πνεύματος, η εύδαιμονία, η άρετή αυτή, είσιν οι συνθήεις της εργασίας καρποί. “Ανάγ- κη έξ άπαλών όνύχων να έθισθ ή εις την εργασία, φεύγων τους όκηνηους και της όκηνηρίας τα καταγώγια. “Αργία μήτηρ πάσης κακίας και των μεγάλων δυστυχιών δημιουρ- γός. Η διά των χειρών η του πνεύματος εργασία είναι ηπίσιος σεβαστή. “Εκαστος δικαιούται να προσαρμόζη την εργασίαν του προς τας δυνάμεις και τας κλίσεις του, άρκει οι άγώνες του να έχωσιν έπωφελη κατεύθυνσιν.

2) Το καθήκον του έχειν θάρρος. Το θάρρος ου μόνον παρέχει ήμιν την δύναμιν ν’ αντιμετωπίζωμεν τον κίνδυνον και άψηφώμεν αυτών γενναίως, είτε εν πολέμω είτε εν τη επίτελει της άστυκων ήμων ύποχρεώσεων, αλλά και να ύπομένωμεν τας δυστυχίας, χωρίς να καταβαλλώμεθα, να άντι- στάμεθα εις τα πάθη μας χωρίς να πτήσωμεν. Το θάρρος περιλαμβάνει την ύπομονήν και την “καρτερίαν.

3) Το καθήκον του ζην μετ’ τάξεως και οικονομίας. Οικονομία είναι το κανόνισιν τας δαπάνας αναλόγως των κερδών, έτι δε προς, το άποταμιεύειν μέρος του κέρδους διά τας περιστάσεις της έλλείψεως εργασίας άσθενείας η και του γήρατος. “Ο άνθρωπος όφείλει κατά το δυνατόν να μη συνο- μολογήη χρέη και να φεύγη ως άκρας κινδυνώδες το χαρτο- παλγιον. Δεν πρέπει όμως έξ άλλου να θυσιάζη το πάν διά το χρήμα διότι τότε καθίσταται φιλαργυρος και η φιλαργυρία άποθηραίνει την καρδίαν “Πρέπει να κρατώμεν του χρήμα- τος, είπεν άρχαίος τις, δεν πρέπει να μάς δεσπόζη το χρήμα.

Η αυτοκτονία

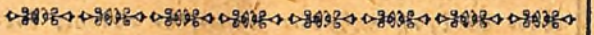
Η αυτοκτονία αντίκειται και εις τα προς ήμās αυτούς και εις τα προς τον πλησίον, και εις τα προς τον Θεόν καθή- κοντα μας. “Ο άνθρωπος, έλεγεν ο Γερμανός φιλόσοφος Κάν- τιος, δεν πρέπει ν’ άποδυσπητή των εύθυνών του, έφ’ όσον έχει καθήκοντα, ητοι έφ’ όσον ζή.

“Είμεθα εν τη ζωή, είπεν ο μέγας Πλάτων ως στρατιώται ταχθέντες εν φρουρά. Δεν δυνάμεθα να έγκαταλείψωμε την θέσιν μας πριν η μετακληθώμεν παρά του τάξαντος ήμās.

Δύνανται τις προς τούτοις να είπη ότι ο αυτοκτονών ένα άποφυγή τας δυσχερείας και τας ύποχρεώσεις του θλου είναι στρατιώτης όστις καταλείπει τα όπλα τα ίερα και λειποτα- κτεί από την μάχην.

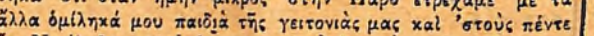
Κοινωνικά καθήκοντα.

“Ο άνθρωπος, κατ’ έξοχήν κοινωνικόν όν, δεν δύναται να ζήση μακράν των όμοίων του ζή εν μεγάλη οικογενεία ητις καλείται κοινωνία. “Ο δεσμός όστις συνδέει τα μέλη της μεγάλης ταύτης οικογενείας προς άλληλα είναι η ήθική αλλη- λεγγύη, ητις έδραϊούται επί των άμοιβαίων ύποχρεώσεων και επιδράσεων και ητις έγκολλάται τον άμοιβαίον μεταξυ των μελών της κοινωνίας σεβασμόν και άγάπην. Η κοινωνία των ανθρώπων έχει βάσιν έτέραν κοινωνίαν, μάλλον περιωρισμέ- νην, ετην οικογένειαν, περίης προσεχώς. ΤΙΜΟΝ



Αντι Χρονογραφήματος

Χθές, παραμηνήν του Αγίου Νικολάου, καθήμενος εις έν καφετέιον, μαγαζολών και σκεπτόμενος την ζευητείαν μου, ήκουσα αίφνης τους κώδωνας των Έκκλησιών να σκορπίουν τους γλυκείς ήχους των εις τους αίθέρας, ίνα συγκεντρώσουν τους πιστούς εις τας Έκκλησίας όπως προσκυνήσουν τον σημερινον εορτάζοντα “Αγιον και άμέσως έθυμήθηκα τα παι- δικά μου εκείνα χρόνια που έπέρασα εις τα δύο του Δίγαίου νησιά, την ώραιαν Πάρον και την πλουσίαν Σύρον’ έθυμή- θηκα ότι όταν ήμην μικρός ‘στην Πάρο έτρέχαμε με τα άλλα όμιληκά μου παϊδιά της γειτονίας μας και ‘στοις πέντε άη Νικόληδες και έπέραμα και από τους πέντε άρτο φι- λούντες με την μεγαλύτερα εύλάβεια το χέρι του παππά που μάς τον έδινε και φιλοτιμούμενοι ποιος να πρωτοπάση το κερί για την “Αγία Είσοδο η ποιος να πρωτοβηθήση στο κόψιμο του άρτου. Εις δε την Σύρον έπήγα και ‘στον κάτω άη Νικόλα, όπου βασιλεύει η μεγαλοπρέπεια και η γλδχη της ‘Ερμουπόλεως, και εις τον επάνω (δηλαδή της πόλεως Σύρου), όπου βλέπει κανένας την εύλάβεια των γυ- ναικων, αιτινες πηγαίνουν με το τάμα των να παρακαλέσουν τον άγιον για το σπτή των, για τον άνδρα των, η το παιδί των, η τον αδελφον των η επί τέλους τον συγγενή των που παλαίει με τα άγρια κύματα των άπεράντων ώκεανών, για να ζήση την οικογένειά του’ έθυμήθηκα την εύλάβειαν των κατοίκων των νησιών αυτών και έσκεπτόμην πως από όλους τους ανθρώπους πρέπει ιδιαιτέρως να τιμάται και να προ- σκυνηται ο θεματουργός άγιος περι ου τόσα πολλά και έπαγωγά και θαυμάσια η λαϊκή παράδοσις και ο θρύλος φέρει και άρου όλοι σχεδόν έχομεν συγγενείς ταξειδεύοντας δια να ζήσουν την οικογένειάν των. Εις το νησί μου τακτικά οι έρχόμενοι ναυτικοί πριν υπάγουν εις τα σπήτια των, η εις άλλο μέρος έπήγαιναν κατ’ εύθειαν εις τον “Αγιον Νικόλαον τον Θαλασσινόν (έπιλεγόμενον ούτω διότι εκτός του ότι θεω- ρείται ο προστάτης των ναυτιλιών ο άγιος Νικόλαος και η περι ης πρόκειται εκκλησία είναι εις την άκροαλίαν της Πάρου) με λαμπάδας τας όποιās έφερναν από τα μέρη που ήρχοντο και ηυχάριστον τον άγιον διότι το ος ε β ο ή θ ή σ ε ν εις το ταξειδί του ος. Η εύσεβής αυτή πράξις των πτωχών του νησιού μου ναυτίλων μετ’ ύπερθυ- μίζει και την άρετή εύσεβειαν ενός μεγάλου της άνα- γεννηθείσης Έλλάδος τέκνου του ένδοξου Κανάρη όστις άρ’ ου έκαψε κατά την αλησμόνητον εκείνην βραδειαν την Τουρκικήν ναυαρχίδα επιστρέψας εις Ψαρά έπήγε κατ’ εύ- θεϊαν με τους άτρομήτους συντρόφους του γυμνόπους άσκε- πής να άνάξη ένα κερί και να θυμιάση εις τον Ναόν του “Αγίου Νικολάου ίνα εύχριστήση τον Θεόν όστις προσέδειας του άγιου έβοήθησεν αυτών τον άμαρτωλών και τους συντρό- φους του εις το έργον των. Είθε την πρξιν του μεγάλου Κανάρη και των άπλοϊκων νησιωτών μας την εύλάβειαν να μιμνώνται και οι λοιποί Χριστιανοί διότι αι δύο αύτα άρεται η εύλάβεια και η εύγνωμοσύνη έννομεναι άποτελοϋσι το έρει- σμα έφ’ ου στηρίζεται ο Χριστιανισμός.



“Αθήναι 6 — 12 — 1911.

Έλλην Σημαιοφόρος.

Ο χειρουργος οδοντοϊατρός

κ. Γ. ΤΣΕΡΤΙΝΗΣ

Δέχεται καθ’ έκάστην εν τη κλινική του τη άνωθεν του Τυπογραφείου της «Πατρι- δος» και παραπλευρώς του Δημοτ. Θεάτρου. Τους άπόρους επισκέπτεται δωρεάν εν τή φαρμακείω του κ. Ι. Μαραγκού καθ’ έκάστην από της. 2 — 3 ώρας μεταμε- σημβρίαν.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΥΠΝΟΥ Ο “ΕΡΜΗΣ” ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

“Ο ειδικώτατος εν τη εργασία του κ. Α. Παναγιωτόπουλος ήγόρασε το κατά την παραλίαν και παραπλευρώς του με- γάλου Έστιατορίου Παναγιωτοπούλου Ξενοδοχείον ύπνου του κ. Αύγερινου Καντζηλιέρη, ανακαινίσας δ’ αυτό καθ’ ολοκληρίαν μετ’ γενικήν έπισκευήν και προμήθειαν έντελώς νέων επίπλων και- νών και κλινοστρωμνών ήρξατο κατ’ αυ- τας παρέχων τας ύπηρεσίας του τοις έπισκεπτομένοις καθ’ οιονδήποτε τρό- πον την πόλιν μας ταξειδιώταις και ξένους. Η ειδικότης του κ. Α. Πανα- γιωτοπούλου έσεται η ασφάλεστερα έγ- γύσις προς τους ταξειδιώτας τους δυ- ναμένους ασφαλώς να γνωρίζωσιν ότι θ’ αναπαυθώσιν επί κλίνης και κλινο- στρωμνής καθαράς εν έποχαίς καθ’ ός των πολυειδών νοσημάτων τα μικρόδια- δια είναι οι διαρκώς έλλοχοϋντες ήμās έχθροί.

Εις το ένταϋθα Οίνοπωλείον του κ. Νικολάου Αναστασίου η Μεγαρίτη, πω- λούνται μετ’ προηγουμένην δοκιμήν διά- φορα προϊόντα Μεγάρων ήτοι : Βούτυ- ρον άρίστης ποιότητος, προς Δραχ. 4.70 κατ’ όκάν. Μέλι έκτάκτου ποιότητος προς δραχ. 1.60 κατ’ όκάν. “Ελαιαι έφετεινής έσοδείας ώραιώταται προς λεπ. 60 κατ’ όκάν.

Πωλεΐται η ένταϋθα παρά την Δυτι- κήν Έκκλησιαν οικία Βλυσίδου. Πληρο- φορία παρά τή κ. Πέτρω Βλαστφ.

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ “Ο ΕΥΡΙΠΟΣ” ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

Παρά την Γέφυραν και τον Σιδηροδρομικόν Σταθμόν Διευθυντής Ι. Τσουγγράνης.

Δωμάτια εύάερα και εύάλια, καθαριό- της άκρα. Τιμαί αι ήμίσεις των άλλων Ξενοδοχείων. Συνιστάται ύφ’ όλων των έν Χαλκίδι ύπηρετησάντων Έφένδρων δια την περιποίησιν και καθαριότητά του ως και την προθυμίαν του προσωπικού του.

Είδοποιώ το Σ. κοινόν της Έρμουπό- λεως ότι το γνωστόν Ξενοδοχείον μου ΥΠΝΟΥ ο “Έλληνισμός» κείμενον πα- ρά την παραλίαν και παραπλευρώς του Ζαχαροπλαστείου κ. “Αλεξ. Κουντούρη. έπεσκευάσθη και έξωραίσθη κατά πάντας τους κανόνες της ύγιεινής, άνεκαινίσθη τελείως δια νέων επίπλων και σκευών, ήλεκτροφωτίσθη δι’ άπλέτου φωτός και δι’ ήλεκτρικων κωδώνων· είναι το καταλ- ληλότερον και άναπαυτικώτερον δι’ οι- κογενείας παραθεριζούσας εν τή ήμετέρα πόλει. “Ενοικιάζει δωμάτια κατά μύνα η καθ’ ήμέρας εις τας συγκαταβατι- κάς. δίδει δε και τροφήν κατά παραγγε- λίαν.

“Επί τή περιστάσει ταύτη εκφράζω τας άπειρους και έγκαρδίους εύχαριστίας μου δια την ύποστήριξιν του κοινού της Έρμουπόλεως.

Γεώργιος Α. Κοντζάς Ξενοδόχος

Την ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ Με την όκάν Εις του ΓΡΥΜΑΝΗ ΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

“Ενοικιάζεται η πλησίον του Ναού “Αγ. Νικολάου οικία των κληρονόμων “Αλ. Γλαράκη, εις ην κατώκει ο κ. Κοκ- κινόπουλος. Πληροφορία παρά τή κ. Α. Σοφιανφ δικηγόρω.